

Söndagsprofilen

”Jag köpte tidigt i Kina”

Näsan för konst har gått i arv till Carl Kostyal, som ägnar sitt yrkesliv åt att bygga upp nya samlingar av samtida konstnärer. Ett urval visas nu i Stockholm.

Anna Bodin
anna.bodin@dn.se

Du är en avhoppad finansskille som har sadlat om och blivit framgångsrik konsthandlare. Varför bytte du bransch?

–I finansbranschen jobbade jag med venture capital, professionell företagsfinansiering, men jag var inte särskilt bra på det. Jag hade börjat samla konst och märkte att jag hade öga och näsa för det. Det låg i blodet.

Hur då?

–Mammas familj var baltyskar. De var förmögna och prominenta och ägde konstsamlingar. Min mormors halvsysster Carmen von Wogau flydde från Moskva före revolutionen. Liksom resten av släkten förlorade hon alla ägodelar, men efter kriget startade hon Sotheby's old masters department i Florens.

Vilken konst handlar du med?

–Jag gör dealing på samtida konst, de i min generation.

Hur vet du vad som är bra?

–Det är inte en särskilt intellektuell process. Det absolut viktigaste är att ha "the eye", men du måste också träffa konstnärerna, gå in i deras ateljéer och se deras utställningar. Konst har blivit en söndagshobbyverksamhet, något man gör för att det är kul, men det fungerar inte att göra lyckade köp på den nivån.

Viket är ditt bästa köp?

–Jag var väldigt tidigt i Kina och köpte de viktigaste kineserna innan marknaden hade satt i gång där. Då gick de för 100 000 dollar (cirka 700 000 kronor). I dag är de uppe i 3–6 miljoner dollar.

Nu pågår din utställning "Awaiting immanence" i Stockholm. Vad visar du?

–Utställningen är ur min samling och en god representation av vad jag tycker är bra internationellt. Konstnärerna är alla 70-talister. Systrarna Lidén är Stockholmstjejer. Precis som jag har de varit ute och stångats internationellt men de har inte ställt ut så mycket här. Det tycker jag är lustigt.

Carl Kostyal visar en del av sitt liv i konstens närhet på galleri Isbrytaren i Stockholm. Foto: Fredrik Funck

Mina söndagsval

Carl Kostyal

Ålder: 40 år.

Bor: Flyttar snart till hus i Hackney i nordöstra London.

Familj: Frun Catharine, dottern Julia, 2,5 år, sönerna Laszlo och George, 3 månader.

Bakgrund: Född i Stockholm av ungersk pappa och svensk mamma av balttysk härkomst. Uppvuxen i Milano. Enligt egen uppgift medier finansskille som följde sin passion och blev framgångsrik konsthandlare. Eget galleri i Londonstadsdelen Mayfair.

Aktuell: Med "Awaiting immanence" på Isbrytaren, Kungsholmen. Utställningen innehåller verk av internationellt kända, skandinaviska konstnärer som de svenska systrarna Hanna och Klara Lidén, Gardar Eide Einarsson, Matias Faldbakken och Fredrik Vaerslev.

Museirunda i London

● Med ett intensivt jobb kan det behövas slöa söndagar. Jag gillar att se utställningar av all sorts konst, i alla perioder, gärna på National Gallery, det är tillräckligt stort.

Ha kul med Julia

● Att ta hand om 2,5-åriga dottern är egentligen det enda jag gör på söndagar sedan hennes tvillingbröder föddes. Det blir inte tid till något annat.

National Gallery är en söndagsfavorit.

Foto: Alamy

Söndagspredikan

Slag för slag älskade min pojkvän mig

● Den första gången jag kände blodet rinna från min spruckna läpp, tänkte jag att han inte menade att göra mig illa. Den andra gången tänkte jag att han åtminstone inte slog mig lika hårt. Den sjätte gången låg resterna av mitt krossade hjärta kvar på lakanet efteråt.

Slag för slag älskade min pojkvän mig. Och till slut trodde jag att det var kärlek att han alltid smekte blåmärkena han gav mig. Att det var kärlek att han alltid grät efteråt.

Jag kunde inte då förstå att hans "jag älskar dig" egentligen var förklädda hot. Att hans enda känsla av kärlek satt i knutna nävar.

Så jag stannade kvar.

Ja, jag stannade kvar. Och får därför frågan de flesta offer för partnervåld får: "Varför lämnade du inte?"

Det kan tyckas vara en harmlös fråga, men det finns något anklagande i den. Den antyder att det skulle vara något enkelt att lämna. Som att det bara är att öppna dörren och gå.

Men det är svårt att lämna när någon står framför en med torkat blod på knogarna. Det är svårt att lämna när en har kedjats fast i tanken att det inte finns något liv utan partnern. Det är svårt att lämna om en vet att en kommer att ifrågasättas och avkrävas förklaringar för valdet en har utsatts för.

Så jag lämnade aldrig.

Det var till slut han som lämnade mig. Och jag kunde då äntligen hitta en väg framåt, börja klä av mig min blåslagna hud och försöka hitta det människo-värde han hade slagit ur mig.

Det har tagit många år, och vissa sår läker fortfarande, men det är ok. Numera vet jag hur riktig kärlek känns.

Numera hörs inga andra slag i mitt liv än de från hjärtan som vill mig väl.

Linus Fremin är reporter på Söndag och avskyr när skuld förskjuts från förövare till offer.

3 välsignelser

1. RFSL:s brottsofferjour: 020-34 13 16
2. Kvinnofridslinjen: 020-50 50 50
3. Brottsofferjouren: 0200-21 201